

[C. F. Sørensen.]

nærmere Redegørelse for det af den højtærede Statsminister forelagte Lovforslag. Jeg tror, at dels den højtærede Statsministers Udtalelser, dels de fremkomne Pressekommentarer har bevirket, at alle er klar over den foreliggende Situation.

Lovforslagets § 1, 1ste Stykke, indeholder Kvintessensen af Lovforslaget. Det siger:

„De Arbejdsoverenskomster, der omfattes af de som Bilag aftrykte, af Statens Forligsmand den 2. Marts 1939 stillede Mæglingforslag, fornyes for det Tidsrum og med de Ændringer samt paa de Vilkaar, der indeholdes i Mæglingforslagene.“

Det fastsættes altsaa her, hvad der er gældende for Fremtiden, og i Kraft af den overordentlig vanskelige Situation, som den højtærede Statsminister nu har redegjort for, tror jeg, at jeg med fuld Fortrøstning paa Socialdemokratiets Vegne kan henstille til denne høje Forsamling at vedtage Lovforslaget.

Stensballe: I den nuværende Regerings Funktionstid er der atter ved at indtræffe Strejke med den Virkning, at Regeringen ønsker denne Strejke afsluttet ved Lov og ved en Lovgivning af den Art, at Forligsmandens Mæglingforslag ophøjes til Lov paa tilsvarende Maade som i Fjor ved Slagterikonflikten. Vi fra vor Side har principielt ikke kunnet gaa med hertil tidligere og kan heller ikke gaa med i dette Tilfælde. Forligsmanden har jo den Opgave at stille Forslag, som kan blive vedtaget af begge Parter. Der foreligger altsaa ikke noget sagligt Grundlag for Forligsmandens Mæglingforslag, og derfor mener vi, at en Ophøjelse af Forligsmandsforslaget til Lov er stik imod Mæglinginstitutionens Principper.

Hvis der skal gribes ind i Konflikttilfælde, hvad enten det er en Konflikt, der er hidført fra Arbejderside eller fra Arbejdsgiverside, da maa vi foretrække en Voldgiftsafgørelse af uvildige Mænd, og vi maa tillige mene, at det ikke vilde være rigtigt at bringe en Voldgiftsafgørelse i Anvendelse, undtagen hvor det drejer sig om livsvigtige Interesser for Landet. Det kan i Almindelighed ikke være Rigsdagens Opgave at fastsætte Lønninger for de private Virksomheders Arbejde.

Vi er altsaa principielt mod Formen for Lovgivningsmagtens Indgriben, men vi kan ej heller erkende, at dette Konflikttilfælde er af almen Interesse, og endnu mindre, at det er en Konflikt af samfundsfarlig Art. Jeg hørte da ogsaa den højtærede Statsmini-

ster udtale baade i det andet høje Ting og nu her i Tinget, at under normale Forhold, altsaa under andre Forhold, vilde en saadan Strejke ikke være af særlig farlig Karakter. Jeg maa forstaa, at Statsministeren vilde finde det noget bemærkelsesværdigt, saafremt Typografernes Fagforening, hvor megen Sympati man i øvrigt kan have for Typograferne, skulde kunne bringe Grundlovsforslaget i Fare eller hidføre, at Grundlovsforslagets Vedtagelse blev udsat. Vi ser nu saadan paa det, at vi ikke kan fravige vore principielle Standpunkter; vi maa i saa Tilfælde foretrække, at der sker en Udskydelse af Grundlovsforslagets videre Behandling, og vi kan ikke fra vor Side medvirke til, at Lovforslaget bliver gennemført.

Jeg skal herefter tillade mig at anbefale ærede Medlemmer at stemme imod Lovforslaget.

C. J. F. Sven: Mit Parti erkender, at den foreliggende Konflikt selvfølgelig bør bringes ud af Verden saa hurtigt som overhovedet muligt, eller rettere sagt, at Konfikten ikke bør komme til Udbrud og faa Virkninger, ikke mindst under den foreliggende Situation med Valg baade til Folketing og Landsting. Derimod er vi ikke enige i den Fremgangsmaade, der er valgt for at faa Konfikten løst.

Vi forstaaer ikke, at Regeringen, i hvert Tilfælde det ene Regeringsparti, der jo har en meget stærk Forbindelse, en meget stærk Føling med Fagforeningerne, ikke har formaet paa anden Maade at faa Striden bragt ud af Verden. Det blev i det andet høje Ting sagt, saa vidt jeg forstod endda uimod-sagt, at Typograffagforeningen for kort Tid siden havde bevilget et meget betydeligt Beløb til det socialdemokratiske Partis Valgagitation. Det fremgaar heraf, hvad man for øvrigt vidste, at der er en saa intim Føling mellem de to Faktorer, at det for almindelige Mennesker er uforstaaeligt, at Regeringen ikke har paavirket de gode Venner, man altsaa har inden for Typografernes Fagforening, til at faa denne Strid ordnet i Mindelighed, i al Fredelighed uden at skulle paakalde Lovgivningsmagten. Vi vilde have anset dette for den heldigste Fremgangsmaade, idet heller ikke vi er særlig begejstrede for en saadan tvangsmæssig Løsning. Vi vilde have foretrukket, at der var kommet en Underhaandsordning, og hvis dette ikke var muligt, at man da var gaaet Voldgiftsvejen.

Paa den anden Side maa vi erkende, at den Situation, man vilde være kommet ud i ved en Typografstrejke fra i Morgen tid-